

Egyszer volt, hol nem volt...

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl, de talán nem is annyira távol, éppen Magyarországon, azon belül is Makkoshotykán élt egy lány. Maja álma az volt, hogy híres színésznő lesz.

Azért, hogy álmát valóra váltsa mindent megtett. Már az általános iskolában is színjátszó szakkörbe járt. Nagyon élvezte, olyannyira, hogy otthon, ha alkalmá adódott valamilyen ünnepen mindig előadott valamit. Egyszer verset szavalt, néha felolvasott, olykor pedig saját kis röpke színdarabokat adott elő családjának. Ezt nemcsak Maja, de családtagjaik is élvezték. Nem is volt kérdés, hogy ha továbbtanul akkor csakis olyan iskolába megy, ahol van színjátszó szakkör. Ez így is történt, beiratkozott a legközelebbi gimnáziumba, ahol ez a lehetőség fennállt. A gimnáziumi évek alatt amikor csak lehetett szerepelt. A célja az volt, hogy érettségi után felvételizni fog a Színház és Filmművészeti Egyetemre. Így is tett, de sajnos nem vették fel az egyetemre. Kicsit elkeseredett, de megfogadta, hogy soha nem adja fel. – Mindent meg fogok tenni azért, hogy felvegyenek! - fogadta meg Maja.

Dolgozott a helyi postán, de közben mindig a különböző lehetőségeket kutatta, hogy hol tudna szerepelni, Szerencsére az internet tele volt felhívásokkal, reklámokba kerestek embereket vagy filmekbe statisztákat. Maja a lehető legtöbbet felkutatta és folyamatosan meghallgatásokra járt. Nagyon sokszor beválogatták és örömmel ment a különböző forgatásokra. Amikor volt egy kis ideje a forgatások között mindig járt az agya, hogy mit is csinálhatna még. Ekkor fogalmazódott meg benne egy nagyszerű ötlet, melyet persze azonnal meg is akart valósítani. Aki Maját ismerte, annak kétsége nem fért hozzá, hogy véghez viszi, amit kitervelt. Így is lett. A terve az volt, hogy óvodákba megy mesélni, de nem akárhogyan. Azt eszelte ki, hogy a mesehős bőrébe bújik és egy kicsit más megvilágításban meséli el a különböző meséket, amit valószínűleg már az óvodás gyermekek is ismernek. Mindent megtervezett és kitalált mielőtt előadta volna meséjét. A választása végül a helyi óvodára esett. Megkereste az óvoda vezetőjét és előadta kérését, aki örömmel fogadta a felajánlást.

Elérkezett a nagy nap. Maja beöltözött Hófehérkének és néhány Hófehérke mesekönyvet is vitt magával, melyet az óvodának szánt ajándékba. Mikor belépett a csoportszobába minden gyermek csodálkozva nézett rá. – Nézd ez nem Hófehérke? – kérdezte Dávid a kisóvoda társaitól. – Szerintem ő az! – suttogta Ibolya. – De hogy kerülhetett ide, a mi óvodánkba? – suttogta Jolánka. Maja kicsit meglepődött amikor észrevette, hogy nem egy óvónéni hanem egy óvóbácsi van a gyerekekkel, de aztán gyorsan túllépett rajta és első zavarodottsága eltűnt, majd magabiztosan kezdett beszélni a gyerekekhez. – Szervusztok gyerekek! Tudjátok ki vagyok? A gyerekek kórusba kiáltották: - Igen, tudjuk! Hófehérke vagy! – Örülök, hogy megismertetek – mondta Maja, majd lekucorodott egy kis székre, a gyerekek pedig körbe ülték és feszülten figyelték mit mond Hófehérke. Az óvóbácsi is meglepődött egy kicsit mert nem számított rá, hogy ilyen hamar betoppan Hófehérke. Zsolt is kíváncsian várta a történetet. Maja elővette a mesekönyvet és elkezdte felolvasni a mesét. Egyszer volt, hol nem volt... A mese közepén egyszer csak összecsapta a könyvet. A gyerekek meglepődtek, azt hitték Hófehérke nem akarja folytatni a mesét. Maja a mese közben kitalált egy jó mókát, gondolta a gyerekeknek tetszeni fog. Kisvártatva megszólalt: - Na, de hagyjuk is mit ír a mesekönyv! Kíváncsiak vagytok a valóságra? A gyerekek csodálkoztak mi történik, de persze mindenki kíváncsi volt. – Igen! – kiáltották egyszerre. – Rendben. Akkor elmesélem mi is volt valójában. Ami a mesekönyvbe

van az persze igaz, de megszépítve adja elő a történetet. A törpéket nagyon szerettem, de fárasztó volt velük az élet. A kedvencem Kuka volt mert ő volt a legcsendesebb, a többiek mindig nagyon hangosak voltak. Szundit is kedveltem mert ő se beszélt túl sokat, inkább aludt amikor tehetett. Szerintem még a bányába is el-elszunyókált. Amikor esete hazajöttek a munkából nagyon bűdösek voltak, ezért rögtön a fürdőszobába irányítottam őket. Mindegyiküket alaposan lecsutakoltam, a ruháikat meg beletettem egy zsákba és kilógattam a kunyhó előtti fára. Másnap vittem őket a folyóhoz kimosni, ami igen fárasztó volt. Nekik nem volt mosógépük, meg szárítógépük, mindent kézzel kellett csinálni. Mikor végeztem a mosással kezddhettem a takarítást. Ugyanis olyan rendetlenséget hagytak maguk után, hogy mielőtt a főzéshez kezdtem volna ezt is meg kellett csinálni. Aztán készítettem nekik az ételt, hogy mikor megjönnek a bányából kész legyen. Ez így ment minden nap. Nagyon elfáradtam mindig. Egyik nap amikor szabadnapjuk volt, kupaktanácsot hívtam össze. Mondtam nekik, hogy figyeljenek oda jobban a rendre. Ne hagyjanak mindent szét, próbálják meg visszatenni a dolgokat oda, ahonnan elővették ezzel nagyon sokat segítenének nekem. Eltelt néhány hét mire belerázódtak, de mindent megtettek, amit kértem tőlük, persze Morgónak mindig volt kifogása a dolgokra és folyton morgolódott valamin. Aztán egy nap, biztos emlékeztek rá, amikor az öregasszony hozta azokat a csodálatos almákat, gondoltam sütök nekik finom almáspitét. Az asszony erősködött, hogy kóstoljam meg az árut mielőtt megveszem. Arra még emlékszem, amikor beleharaptam, de utána már nem tudom mi történt. Mindent később tudtam meg a királyfitól miután elmesélte. A kastélyban éltem ezután. A törpéket néha meglátogattam, néha meg ők jöttek a kastélyba hozzám. Amikor náluk voltam a kunyhóba nem hittem a szememnek milyen szép rend van. Megdicsértem őket, hogy megfogadták tanácsaimat és rendet tartanak maguk körül. Így teltek a napok, hónapok, évek. Egyik nap késő este a királyfi nem volt otthon és senki nem tudta hol lehet. Nagyon aggódtam mi történhetett vele és már a kereső csapatot szerveztem, amikor belépett. Mindenki megkönnyebbült, hogy egészségesen hazatért, de nem árulta el merre járt. Ez egyre gyakrabban megismétlődött. Egyik alkalommal titokban követtem, ekkor kiderült, hogy a szomszédos kastélyba jár, ahol a királylánynak csapja a szelet. Este kérdőre vontam, kiderült, hogy nagyon megtetszett neki a királylány és inkább őt akarja feleségül venni. Nem tudom miért tetszett neki jobban, mint én, hiszen a tükör szerint én vagyok a legszebb a vidéken. Ezt megtudván nem maradhattam a kastélyba. A királyfi azért gondoskodott, hogy legyen fedél a fejem fölött, kaptam az egyik birtokán egy kis takaros házat. Egy kicsit egyedül voltam, ezért elhatároztam, hogy szétnézek a világba és reménykedem megtalálom az én igazi királyfimat...

A gyerekek csüngtek Maja minden szaván. Miután Maja befejezte a meséjét a gyerekek kérdései záporoztak felé. – A többi törpét nem szeretted? – Miért nem mentél vissza a törpékhez? Maja nem győzött válaszolni. A végén Zsolt, akinek szintén tetszett a mese, szakította félbe a kérdés özönöket. Gyerekek itt az ideje, hogy elbúcsúzzatok Hófehérkétől mert mindjárt ebédünk és jöhet a délutáni alvás. A gyerekek lelombozódtak, hiszen még annyi mindent meg akartak tudni Hófehérkétől. Azt még elmondta a gyerekeknek, hogy sok mindenkiel találkozott már, de Hamupipókéval még nem futott össze pedig nagyon szeretne vele találkozni és beszélgetni. Amikor elbúcsúzott a gyerekektől megkérte őket, hogy ha hamarabb találkoznak vele üdvözljék a nevében. Minden gyerkőc megígérte. Maja elégedett volt magával, úgy érezte élvezték az óvodások a kis történetet.

Néhány nap elteltével a piacon összefutott Zsolttal. Széles mosollyal közeledett felé. – Jó napot kedves Hófehérke! Maja meglepődött, de örömmel fogadta a köszönést. Sokáig beszélgettek. Zsolt mesélte neki, hogy nemcsak a gyerekek, de már a szülők is Hófehérkéről

beszélnek mióta az óvodába járt. Bevallotta, hogy neki is tetszett a kis előadás. Köszönetképpen pedig meghívta Maját vacsorára. Ezután egyre többször találkoztak és Maja úgy érezte, hogy megtalálta az ő királyfiát. A legközelebbi felvételi vizsga már sikeres volt. Legközelebb, pedig ki találjátok ki volt az óvoda vendége? Természetesen Hamupipőke. A gyerekek ugyanolyan kíváncsian várták mit mesél nekik, mint Hófehérkénél. Hamupipőke pedig elkezdett mesélni. Hol volt, hol nem volt...